

INTERVENCIÓ INICIAL DEL MOLT HONORABLE PRESIDENT DE LA GENERALITAT EN LA SEVA COMPAREIXENÇA DAVANT LA COMISSIÓ PRIMERA DEL PARLAMENT (8.05.06)

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Bona tarda, senyora presidenta, consellers, diputats, diputades. Comparec aquesta tarda davant aquesta Comissió, la Comissió primera del Parlament, a petició pròpia, per tal de donar compliment al tràmit preceptiu d'informar-los de la recent remodelació governamental.

Tots vostès saben que el dia 20 d'abril, i en ús de les meves atribucions de direcció i de coordinació del Govern, vaig signar els decrets de cessament i de nomenament de sis consellers del Govern de Catalunya, sis i sis. Els canvis han afectat el titular del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el senyor Jordi William Carnes i Ayats, que substitueix el senyor Antoni Siurana i Zaragoza; el titular del Departament de Cultura, el senyor Ferran Mascarell i Canalda, substitueix la senyora Caterina Mieras i Barceló; la conselleria de Governació i Administracions Públiques, on el senyor Xavier Vendrell i Segura substitueix el senyor Joan Carretero i Grau; la conselleria de Medi Ambient i Habitatge, on el senyor Francesc Baltasar i Albesa substitueix el senyor Salvador Milà i Solsona; el Departament de Treball i Indústria, on el senyor Jordi Valls i Riera substitueix el senyor Josep Maria Rañé i Blasco, i, encara, el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, on el senyor Manel Balcells i Díaz substitueix el senyor Carles Solà i Ferrando.

Hi ha hagut canvi en sis conselleries de setze i, per tant, doncs, en una mica més d'un terç del Govern. Vaig decidir, ara fa quinze dies, la remodelació del Govern sense esperar a l'acabament del procés estatutari previst el mes de juny amb el referèndum sobre la reforma de l'Estatut. Entenc que és una manera de guanyar temps per tal que el Govern iniciï la seva segona fase en la legislatura immediatament després del referèndum estatutari, sense l'*impasse* que es produeix després de tot canvi de govern.

D'altra banda, el respecte als consellers i les conselleres sortints està més ben servit escurçant el període d'especulacions que indefectiblement es produeix en aquests casos, més que no pas al contrari. He expressat i tinc un respecte absolut per tots i cadascun dels consellers i les conselleres sortints; han fet correctament la seva feina, no hi ha hagut errors importants, a part del que es pugui relacionar amb les dificultats derivades per tots els membres del Govern d'haver constituït un govern de coalició de tres partits, després de quasi un quart de segle de governs d'un sol color polític. Com a testimoni de la meva consideració i respecte als consellers sortints, vull reiterar les meves paraules en l'acte de presa de possessió dels nous consellers, en què vaig assenyalar algunes de les realitzacions de què poden sentir-se ben orgullosos.

El conseller Antoni Siurana ha aconseguit arrencar definitivament el canal Segarra - Garrigues, en haver-se'n aprovat la licitació del primer tram, que permetrà tenir les primeres terres de regadiu l'any 2007; era una assignatura pendent molt difícil d'encetar. També Antoni Siurana ha tingut l'honor de ser el primer conseller de la Generalitat a ser present i intervenir en les reunions del Consell de Ministres de la Unió Europea representant Catalunya i l'Estat. Finalment, és obligat citar la gran iniciativa del Congrés del Món Rural, que tot just acabem de celebrar aquest cap de setmana.

La consellera Caterina Mieras, la consellera Mieras ens ha dut els papers reclamats per la Comissió de la Dignitat i ha solucionat el delicat conflicte de l'art sacre de la Franja. També ha aconseguit una projecció exterior de la cultura catalana com mai no havíem tingut, a Guadalajara l'any 2004, i ha preparat amb encert la gran cita de Frankfurt 2007. Ha impulsat el Pla de xoc d'infraestructures culturals i el Pla de biblioteques, que preveu construir setanta-nou biblioteques noves. I, finalment, ha donat les passes preparatòries per a la constitució del consell de la cultura i les arts.

El conseller Joan Carretero ha defensat amb encert l'increment sensible dels recursos destinats als municipis, tant la dotació del Pla únic d'obres i serveis – 445

milions d'euros entre 2004 i 2007– com els recursos disponibles per al Fons de cooperació local, d'acord amb la Diputació de Barcelona, així com les altres tres diputacions. Aquesta política s'ha demostrat cabdal per a la bona governació de Catalunya i ha contribuït a millorar les relacions entre la Generalitat i els ajuntaments. En aquest sentit, el conseller Carretero ha aplicat de manera positiva les directrius de la Presidència de convertir el Govern de la Generalitat en un govern que els ajuntaments vegin més proper que mai.

El conseller Salvador Milà ha aprovat el Pla per al dret a l'habitatge de Catalunya; ha preparat el Pla d'inversions i infraestructures d'acord amb les directrius europees, amb les obres alternatives al Plan Hidrológico Nacional, i ha posat en marxa l'ampliació de la xarxa Natura 2000, cercant un nou equilibri entre el desenvolupament i els excessos de creixement.

El conseller Josep Maria Rañé pot estar orgullós d'haver estat el conseller de Treball responsable del fet que el nivell d'atur a Catalunya sigui el més baix dels darrers trenta anys, i per sota de les taxes espanyola i europea. També ha participat de forma decisiva en la preparació i consecució de l'Acord estratègic per la internacionalització, la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de la nostra economia. Ha impulsat el Pla de l'energia i l'Acord interprofessional de Catalunya 2005-2007, entre sindicats i patronals; ha defensat i aconseguit l'increment de la inversió en polítiques actives d'ocupació, i ha tirat endavant el Pla de prevenció de riscos laborals. Rañé, a més, ha gestionat amb encert, amb gran encert –i no sense dificultats, que n'hi havia–, la crisi SEAT - Volkswagen.

El conseller Carles Solà ha tirat endavant el Pla de recerca i innovació 2005-2008, que haurà suposat més de 2.000 milions d'euros fins l'any 2008. Ha treballat, juntament amb el Departament de Salut, per a la posada en marxa de la bioregió, una de les peces estratègiques del nostre futur tecnològic. I ha aconseguit el retorn a Catalunya d'algunes personalitats científiques de primer nivell, com els professors Massagué i Izpizúa.

Com poden veure, la contribució dels consellers sortints a l'acompliment del programa que guia la nostra acció de govern ha estat rellevant i de qualitat. A tots ells els reitero, en seu parlamentària, el meu agraïment i la meva estima personal.

La incorporació dels nous consellers vol ser ara una nova injecció de força i d'il·lusió per completar la legislatura. Com és obvi, tinc plena confiança en tots ells en el conjunt del Govern, i molt especialment en la capacitat del conseller primer per impulsar i coordinar l'acció col·lectiva del Consell Executiu.

Dels nous consellers voldria destacar que tots ells han tingut una estreta relació amb la governació local, és a dir, amb la millor escola de política que tenim. Dos d'ells han estat alcaldes, Jordi Valls i Francesc Baltasar, uns grans alcaldes, si m'ho permeten. Uns altres tres, Vendrell, Mascarell i Balcells, han estat regidors, i un sisè, Jordi William Carnes, coneix com poca gent els territoris de Catalunya des de la seva experiència municipalista. També vull destacar que quatre dels nous consellers provenen de la mateixa estructura politicoadministrativa de l'actual Govern de la Generalitat.

Tot això vol dir que s'incorporen al Govern uns consellers amb bagatge polític demostrat, contrastat, amb una àmplia experiència de gestió i una especial sensibilitat pels territoris –dic «pels territoris»– de Catalunya. És la garantia que la velocitat de creuer de la governació del país no es veurà alentida, ans al contrari, es veurà incrementada. A un govern més savi i més experimentat, dos anys després de posar-lo en marxa, hi hem d'afegir una bona dosi d'empenta renovada.

Sóc conscient que el nomenament del conseller Xavier Vendrell ha estat rebut amb força crítiques. És un principi de bon govern separar rigorosament les responsabilitats i les activitats institucionals de les responsabilitats i les activitats partidàries. Compartim aquest principi i serem conseqüents. Estic convençut, d'altra banda, que el nou conseller de Governació, com tots els altres, no dubtarà a assumir en tot moment les responsabilitats que es poguessin derivar de la seva actuació; passada, present i futura, la que sigui.

Un cop explicat l'abast de la remodelació governamental, i abans de passar a exposar les raons polítiques del canvi, vull aturar-me un moment a fer una consideració sobre l'ús de les meves atribucions per canviar el Govern. Crec que he fet un ús escrupolosament institucional de l'atribució de nomenar i separar els consellers del Govern que em confereix l'article 62 de la Llei del Parlament, el president i el Consell Executiu. La meva primera i última motivació ha estat la de fer una remodelació pensant estrictament a millorar la governació, sense cap altra consideració addicional de tipus partidista. No sempre els canvis en el Govern de la Generalitat han tingut aquesta finalitat institucional. Quan ho he considerat oportú, he exposat les meves intencions i he escoltat el parer dels partits que conformen la majoria parlamentària que dóna suport al Govern.

Per tant, la raó d'aquests canvis en el Govern que presideixo ha estat la de renovar l'equip per acarar la segona fase del nostre mandat, per redoblar l'esforç per aconseguir els objectius de l'Acord del Tinell i iniciar el desplegament del nou Estatut, un cop sigui aprovat.

El nostre és un govern de progrés, de progrés democràtic, de progrés econòmic, de progrés social i de progrés territorial. Som el Govern de l'Estatut, sí, el Govern que ha impulsat el nou Estatut, el Govern que va promoure el Pacte de Miravet. Som el Govern partidari de les vegueries, vint-i-sis anys després del primer govern, el Govern que plantejarà en els mesos que vénen les bases de la regionalització de Catalunya i la devolució de recursos i competències als ajuntaments per desenvolupar-les en el següent mandat. El Govern que ha eliminat el dèficit, igual com ho ha fet el Govern espanyol. El Govern que ha aparellat el creixement econòmic de Catalunya amb la mitjana del creixement espanyol, que és tres cops la de països com França i Alemanya. El Govern de l'eficàcia, de la sobrietat en matèria de creixement de les plantilles. El Govern que s'ha centrat en la millora de l'educació i la salut. El Govern dels barris de Catalunya, el que ha decidit impulsar el programa més complet i ambiciós en vint-i-cinc anys de relació de la Generalitat amb els barris en risc, en risc de crisi social i urbanística. El Govern que impulsa les

noves tecnologies, en particular la biomedicina i la biotecnologia en general. El Govern que ha estat present per primer cop en els consells europeus, el Govern de l'euroregió. El Govern que ha resolt finalment una colla d'assignatures pendents, com el retorn dels «papers de Salamanca» i la radicació per primer cop a Barcelona d'agències de l'Estat, com la Comissió del Mercat de Telecomunicacions. El Govern que presideix una etapa sense precedents d'enfortiment de les empreses catalanes a Espanya i a Europa, amb la difícil fusió de les empreses elèctriques i gasístiques, i la instal·lació a Catalunya de la seu de la primera empresa mundial d'autopistes, via la fusió d'Abertis amb Autostrade, seu que serà situada Barcelona, perquè n'he parlat fa pocs dies amb el president Prodi i tot va endavant.

En resum, aquest és el Govern que ha obert una segona etapa amb més ambició de la política catalana. I, tal com deia el conseller Joan Saura, l'acció d'aquest Govern s'insereix en una perspectiva de llarg abast, perquè amb un mandat legislatiu no n'hi ha prou per acabar amb els defectes de vint-i-tres anys de polítiques conservadores. Per això també pot interpretar-se el reforçament del Govern que suposa aquesta remodelació com una expressió de la voluntat de reeditar i de millorar l'aposta estratègica de les esquerres catalanes iniciada amb l'Acord del Tinell.

Però no escapa a ningú que la remodelació de què avui he vingut a retre comptes es va fer amb el benentès que cap dels partits que donen suport al Govern s'oposaria a l'aprovació de l'Estatut. En aquest sentit, la decisió d'Esquerra de demanar el «no» al referèndum de l'Estatut no només ha provocat una sacsejada a la política catalana, sinó que ha obert especulacions sobre el seu impacte en el mateix Govern. Tots ens fem la mateixa pregunta: és possible mantenir el Govern en què conviuen opinions oposades sobre l'Estatut?

En primer lloc, permetin-me que recordi que el protagonisme de l'elaboració de la Proposta de l'Estatut ha recaigut en aquesta cambra i que, de fet, tot sovint s'ha pretès que el mateix president i el Govern es mantinguessin al marge del procés. Vull recordar-los aquell període en què alguns ni tan sols volien que les reunions es

fessin a Palau, sinó que es produïssin en el Parlament, a convocatòria del seu president, o les manifestacions reiterades, quan les coses anaven bé, que això es devia que el president i el seu Govern n'estaven al marge, mentre que quan les coses anaven malament era estricta responsabilitat del president.

Però això avui no importa per a res. El que a mi m'importa és l'Estatut. I vull afirmar de forma emfàtica que, si en algun moment penso que la cohabitació de posicions oposades en el si del Govern perjudica ni que sigui mínimament l'aprovació de l'Estatut, prendré de manera immediata les decisions que siguin del cas. Perquè ara mateix la pregunta que jo em formulo és la següent: Hi ha una majoria política? Sí o no, hi ha una majoria política suficient i sòlida per al «sí» a l'Estatut? Estan disposats o no, els dirigents de Convergència i Unió, del Partit dels Socialistes de Catalunya i d'Iniciativa per Catalunya Verds a fer una campanya contundent a favor del «sí»? Si això és així, no tinc cap dubte que tindrem l'Estatut del 2006, perquè la majoria dels ciutadans de Catalunya votarà a favor en el referèndum. No tinc cap dubte que les tres forces que estem a favor del «sí» representem un espai amplíssim de la societat catalana que vol que Catalunya es doti d'una eina potent per al seu autogovern.

Si el suport de Convergència i Unió al nou Estatut era condicionat a alguna cosa més que el que diu el text, també fóra bo que ho coneguéssim. Però si no hi ha res més, hem de concloure el següent: Preguntem-nos de nou: Hi ha una majoria política suficient per tirar endavant el procés d'aprovació de l'Estatut? N'hi ha. Doncs engeguem el procés, engeguem la campanya, engresquem la ciutadania, expliquem als ciutadans que aquest és el millor Estatut, a què podem aspirar raonablement, no ens enganyem, el millor de mai –el millor de mai–, i que l'alternativa no és altra que quedar-nos com estem –quedar-nos amb el del 1979– i deixar d'alimentar la fantasia que, oposant-nos ara a la proposta que el Senat és a punt d'aprovar, obtindríem la sobirania o poc menys. I si algú vol quedar-se al marge d'aquest compromís, la història i els electors tindran oportunitat de jutjar-los. La meva responsabilitat, hi insisteixo, la meva, com a president, passa per l'aprovació de l'Estatut. I espero que hi passi també la dels dirigents de les forces

que estem a favor d'aprovar-lo i compromesos en la campanya del «sí». Siguem seriosos, siguem responsables.

Em correspon com a president en aquests moments garantir el següent: El normal funcionament de la institució de la Generalitat –el Govern governa i ho seguirà fent. Aconseguir que la proposta de reforma de l'Estatut s'aprovi al Ple del Senat. Convocar el referèndum a partir del moment que es disposi de l'autorització del Govern espanyol per procedir a fer-ho. Convocar el poble de Catalunya a conèixer el nou text i a participar en el referèndum. I garantir que les campanyes institucionals es desenvolupin amb normalitat i amb respecte. Comprometre'm, finalment, i comprometre totes les forces partidàries del «sí», a fer una campanya que arribi arreu.

Un cop aprovat el Projecte de reforma al Senat, convocaré els líders de les forces polítiques que donen suport al Govern per garantir que la presència de posicions diverses al si del Govern no perjudicarà l'objectiu d'aprovar l'Estatut. Perquè el Govern que jo presideixo estarà, com a tal Govern, a favor de l'Estatut, compromès en la més àmplia victòria possible del «sí». I això ho han de saber tots els consellers i conselleres del Govern, tots els partits que li donen suport, perquè és el que espera sentir la ciutadania de Catalunya. Penso compartir, immediatament després, les meves reflexions derivades d'aquests contactes amb el cap de l'oposició, de la mateixa manera que el Govern ja ha compartit fins ara el contingut de les campanyes de difusió de l'Estatut i de la crida a la participació del poble de Catalunya.

La Generalitat de Catalunya com a institució i l'Estatut com a peça bàsica de l'autogovern del nostre país estan per damunt de tots, per damunt de tots i cadascun de nosaltres i de l'actual conjuntura política. Guiat, doncs, per aquest convenciment, prendré les decisions que consideri oportunes per garantir la implicació positiva en aquest avenç de l'autogovern de Catalunya i de la institució que avui m'honoro a presidir, de totes les forces polítiques, tant com sigui possible.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.